

Σκόπευτρο

Ένας άντρας χωρίς χέρια χτύπησε την πόρτα μου να μου πουλήσει μια φωτογραφία του σπιτιού μου. Αν εξαιρέσεις τους γυαλιστερούς γάντζους, ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος γύρω στα πενήντα.

«Πώς τα 'χασες τα χέρια σου;» ρώτησα, αφού μου είπε τι ήθελε.

«Αυτό είναι άλλη ιστορία» είπε. «Τη θέλεις αυτή τη φωτογραφία, ναι ή όχι;»

«Πέρασε μέσα» είπα. «Μόλις έφτιαξα καφέ».

Είχα φτιάξει και λίγο ζελέ, αλλά δεν του το είπα.

«Θα 'θελα να πάω στην τουαλέτα» είπε ο άνθρωπος δίχως χέρια.

Ήθελα να δω πώς θα κρατούσε το φλιτζάνι μ' αυτούς τους γάντζους. Τη μηχανή ήξερα πώς την κρατούσε. Ήταν μια παλιά Πολαρόιντ, μεγάλη και μαύρη. Την είχε στερεώσει με δερμάτινους ιμάντες, που κρέμονταν απ' τους ώμους του και γύριζαν πίσω στην πλάτη του, και ήταν έτσι ασφαλής στο στήθος του. Στεκόταν στο πεζοδρόμιο μπροστά στο σπίτι σου, κεντράριζε το σπίτι στο σκόπευτρο, κατέβαζε τον μοχλό με τον έναν γάντζο και μέσα σ' ένα λεπτό, έτοιμη η φωτογραφία σου. Τον παρακολουθούσα απ' το παράθυρο, βλέπεις.

«Πού είπες πως είναι η τουαλέτα;»

«Στο βάθος δεξιά».

Σκύβοντας και καμπουριάζοντας, κατάφερε να βγει απ' τα λουριά. Άφησε τη μηχανή στον καναπέ και ίσιωσε το σακάκι του. «Μπορείς να ρίξεις μια ματιά όσο θα λείπω».

Πήρα τη φωτογραφία στα χέρια μου. Υπήρχε ένα μικρό ορθογώνιο με το γκαζόν, το προαύλιο, το υπόστεγο του αυτοκινήτου, την μπροστινή σκάλα, την τζαμαρία, το παράθυρο της κουζίνας. Γιατί να θέλω μια φωτογραφία αυτής της τραγωδίας; Κοίταξα λίγο καλύτερα και είδα το περίγραμμα του κεφαλιού μου, του δικού μου κεφαλιού, στο παράθυρο της κουζίνας και λίγο πιο πίσω από τον νεροχύτη. Κοίταξα για λίγο τη φωτογραφία και ύστερα τον άκουσα να τραβάει το καζανάκι. Προχώρησε στον διάδρομο σηκώνοντας το φερμουάρ και χαμογελώντας. Κρατούσε με τον έναν γάντζο τη ζώνη του, ενώ με τον άλλο έχωνε το πουκάμισο στο παντελόνι του.

«Πώς σου φαίνεται;» είπε. «Εντάξει; Προσωπικά πιστεύω πως βγήκε καλή. Ε, την ξέρω τη δουλειά μου. Για να λέμε όμως την αλήθεια, δεν είναι και τίποτα σπουδαίο να τραβήξεις ένα σπίτι. Αρκεί να μην είναι άστατος ο καιρός. Αλλά και άστατος να είναι, δουλεύω εσωτερικά. Δουλειά ειδικών προδιαγραφών, ξέρεις τώρα». Σήκωσε το παντελόνι του.

«Ορίστε ο καφές» είπα.

«Είσαι μόνος, ε;» Κοίταξε την τραπεζαρία. Κούνησε το κεφάλι του. «Δύσκολα. Δύσκολα». Κάθισε δίπλα στη μηχανή, έγειρε πίσω μ' έναν αναστεναγμό και έκλεισε τα μάτια.

«Πιες τον καφέ σου» είπα. Κάθισα σε μια καρέκλα απέναντί του. Πριν από μία βδομάδα, τρεις πιτσιρικάδες με καπέλα του μπέιζμπολ είχαν έρθει στο σπίτι μου. Ένας απ' αυτούς μου είχε πει «Μπορούμε να ζωγραφίσουμε τη διεύθυνσή σου στο πεζοδρόμιο,

κύριε; Όλοι εδώ στη γειτονιά το έχουν κάνει. Ένα δολάριο μόνο». Τα άλλα δύο αγόρια περίμεναν στο πεζοδρόμιο. Ο ένας είχε στα πόδια του ένα κουτί άσπρη μπογιά, ο άλλος κρατούσε ένα πινέλο. Και οι τρεις είχαν σηκωμένα τα μανίκια τους.

«Τρία παιδιά είχαν περάσει από δω πριν από λίγο καιρό και ήθελαν να ζωγραφίσουν τη διεύθυνσή μου στο πεζοδρόμιο. Ήθελαν κι αυτά ένα δολάριο. Εσύ δεν ξέρεις τίποτα γι' αυτό, έτσι;» Το είχα παρατραβήξει. Αλλά δεν τον είδα να πολυνοιάζεται.

Έσκυψε μπροστά με σοβαρότητα, ισορροπώντας το φλιτζάνι ανάμεσα στους γάντζους του. Ακούμπησε προσεχτικά το φλιτζάνι στο τραπεζάκι. Με κοίταξε. «Αυτό είναι τρελό. Εγώ δουλεύω μόνος μου. Πάντα έτσι δούλευα και πάντα έτσι θα δουλεύω. Τι 'ναι αυτά που λες τώρα;»

«Ήθελα να δω πού κολλάει» είπα. Είχα πονοκέφαλο. Ο καφές δεν κάνει καλό, καμιά φορά όμως ο ζελές βοηθάει. Πήρα τη φωτογραφία. «Ημουν στην κουζίνα» είπα.

«Το ξέρω. Σε είδα απ' τον δρόμο».

«Πόσο συχνά συμβαίνει αυτό; Να πιάσεις κάποιον μέσα στη φωτογραφία μαζί με το σπίτι; Συνήθως είμαι πίσω».

«Συνεχώς» είπε. «Είναι σίγουρη η πώληση. Μερικές φορές με βλέπουν να τραβώ το σπίτι κι έρχονται έξω να σιγουρευτούν ότι τους έχω στη φωτογραφία. Καμιά φορά η νοικοκυρά θέλει να τραβήξω τον ομορφονιό της να πλένει το αμάξι του. Ή πάλι μπορεί ο πιτσιρικάς να δουλεύει τη μηχανή του γκαζόν και η κυρία φωνάζει Τράβα τον, τράβα τον, κι εγώ τον τραβάω. Ή να 'ναι όλη η οικογένεια μαζεμένη στη βεράντα για το μεσημεριανό της και Παρακαλώ, μπορείτε;». Άρχισε να χτυπάει νευρικά το δεξί του πόδι. «Έτσι λοιπόν, την κοπάνησαν και σ' άφησαν στα κρύα του λουτρού, ε; Τα μάζεψαν κι έφυγαν. Πονάει αυτό. Δεν ξέρω για τα παιδιά. Όχι πια. Δεν μου

αρέσουν τα παιδιά. Δεν μου αρέσουν ούτε καν τα δικά μου. Εγώ δουλεύω μόνος, όπως σου είπα. Τη φωτογραφία;»

«Θα την πάρω» είπα. Σηκώθηκα να μαζέψω τα φλιτζάνια. «Πάντως δεν μένεις εδώ κοντά. Πού μένεις;»

«Αυτή την εποχή έχω ένα δωμάτιο στο κέντρο. Καλά είναι. Παίρνω το λεωφορείο κι αφού ξεμπερδέψω μ' όλες τις συνοικίες, πάω κάπου αλλού. Έχει και καλύτερες δουλειές, δεν λέω, αλλά κι έτσι τη βγάζω».

«Και τα παιδιά σου;» Στεκόμουν με τα φλιτζάνια και τον παρακολουθούσα που πάλευε να σηκωθεί από τον καναπέ.

«Γάμησέ τα αυτά. Και τη μάνα τους μαζί! Εξαιτίας τους τα 'χω αυτά». Σήκωσε τους γάντζους μέχρι το πρόσωπό μου. Γύρισε κι άρχισε να βάζει τους ιμάντες. «Θέλω να τους συγχωρήσω και να ξεχάσω, αλλά να, δεν μπορώ. Ακόμα πονάει. Κι αυτό είναι το βάσανο. Δεν μπορώ να συγχωρήσω ή να ξεχάσω».

Κοίταξα ξανά τους γάντζους καθώς έστρωνε τους ιμάντες. Ήταν φοβερό να βλέπεις τι μπορούσε να καταφέρει μ' αυτούς τους γάντζους.

«Σ' ευχαριστώ για τον καφέ και την τουαλέτα. Μπαίνεις σε λούκι τώρα. Σε καταλαβαίνω». Σήκωσε και ξανακατέβασε τους γάντζους. «Τι μπορώ να κάνω;»

«Τράβα κι άλλες φωτογραφίες» είπα. «Θέλω να τραβήξεις κι εμένα και το σπίτι μου».

«Δεν θα πιάσει» είπε. «Δεν πρόκειται να γυρίσει πίσω».

«Δεν τη θέλω πίσω» είπα.

Ρουθούνισε. Με κοίταξε. «Θα σου κάνω σκόντο» είπε. «Τρεις στο δολάριο; Αν κόψω κι άλλο, δεν βγαίνω».

Πήγαμε έξω. Ρύθμισε τον φακό του. Μου είπε πού να στηθώ και ξεκινήσαμε. Πήγαμε από την πίσω μεριά. Δουλέψαμε με σύστημα.

Κάποιες φορές κοίταξα πλάγια. Άλλες πάλι κατευθείαν στον φακό. Καλά που βγήκαμε έξω.

«Ωραία» έλεγε. «Πολύ ωραία. Αυτή βγήκε πραγματικά πολύ καλή. Για να δούμε» είπε, αφού κάναμε τον γύρο του σπιτιού και ήρθαμε ξανά στην μπροστινή αυλή. «Είναι είκοσι. Θες κι άλλες;»

«Δυο τρεις ακόμα» είπα. «Στη σκεπή. Θ' ανέβω πάνω κι εσύ θα με τραβήξεις αποδώ κάτω».

«Χριστέ μου» είπε. Κοίταξε πάνω κάτω στον δρόμο. «Άντε, καλά, ξεκίνα – αλλά πρόσεχε».

«Είχες δίκιο» είπα. «Σηκώθηκαν και την κοπάνησαν. Τα πήραν όλα, δεν άφησαν τίποτα. Μέσα είσαι».

Ο άντρας δίχως χέρια είπε: «Δεν χρειαζόταν να πεις τίποτα. Το 'ξερα απ' τη στιγμή που άνοιξες την πόρτα». Κούνησε τους γάντζους στο πρόσωπό μου. «Μοιάζει να σου τράβηξε το χαλί κάτω απ' τα πόδια! Σου 'κοψε τα πόδια. Κοίτα δω! Να τι σου αφήνει. Γάμησέ τα» είπε. «Θ' ανέβεις πάνω στη σκεπή ή όχι; Πρέπει να πηγαίνω» είπε ο άντρας.

Πήρα μια καρέκλα και την έβαλα στην άκρη στο υπόστεγο. Αλλά δεν έφτανε. Εκείνος στεκόταν στο δρομάκι και με κοιτούσε. Βρήκα ένα καφάσι και το 'βαλα πάνω στην καρέκλα. Ανέβηκα στην καρέκλα και μετά στο καφάσι. Σκαρφάλωσα στο υπόστεγο και αποκεί στη σκεπή. Προχώρησα μπουσουλώντας στα ξυλοκέραμα και βρήκα ένα μικρό πλάτωμα δίπλα στην καμινάδα. Σηκώθηκα και κοίταξα τριγύρω. Είχε ψυχρούλα. Του έγνεψα και μου έγνεψε κι εκείνος και με τους δύο γάντζους. Τότε είδα τις πέτρες. Ήταν σαν μια μικρή πέτρινη φωλιά στο καπέλο πάνω απ' την τρύπα της καμινάδας. Θα τις είχαν εκσφενδονίσει μάλλον τίποτα παιδιά, προσπαθώντας να τις περάσουν στην τρύπα της καμινάδας.

Έπιασα μια πέτρα. «Έτοιμος;» φώναξα.

Με είχε νετάρει στο σκόπευτρό του.

«Εντάξει» απάντησε.

Γύρισα και τέντωσα το χέρι μου. «Τώρα!» φώναξα. Πέταξα την πέτρα όσο πιο μακριά μπορούσα, νότια.

«Δεν ξέρω» τον άκουσα να λέει. «Κουνήθηκες» είπε. «Θα δούμε σ' ένα λεπτό». Σ' ένα λεπτό είπε «Δόξα τω Θεώ, είν' εντάξει». Την κοίταξε. Τη σήκωσε ψηλά. «Ξέρεις» είπε «είναι καλή».

«Άλλη μία» φώναξα. Πήρα άλλη μια πέτρα. Έκανα έναν μορφασμό. Ένιωθα έτοιμος να απογειωθώ. Να πετάξω.

«Τώρα!» φώναξα.